

erzsínéném

[2014. március]

haza akartak-e vagy haza kellett jönniük erről soha nem meséltek azt tudtuk hogy erzsínéném a háborúban született miközben bombáztak istvánnagyapám szerint a martinok és a sturmovikok a rádió mondta krokodil gross hangjukat meg lehetett szokni de volt amit nem irénnagyanyám megszokta az új szent jános kórház ágycát a diós árok utcában ahol '44 decemberében szült nagyapám a légitámadásokban leomlott és kiégett házak látványát naponta miközben a szülészet felé lopakodott az úton keresztbe szakadt fákon át a kiégett kidőlt oszlopokat ahogy összegubancolódtok villanydrót-kezekkel markolásznak a semmibe megszokta az utcák ideges hangulatát a kószáló éhező lovakat a margit körúton végigdübörgő harci kocsikat a 7.5 cm-es a 4 cm-es és a 8.8 cm-es ágyúkat azt hogy egyik éppen az új szent jános kórházra mered ahol erzsínéném született december 25-én megszokták hogy mindenre bombáznak és a bombázás helyén szajréznak szőkemarcskáék is onnan ami kezük ügyébe akadt fegyvert is szereztek később odahaza anyám látta eldugva a hiúban ha ők nem viszik az oroszok marad aztán megszokták a hatheti pinceéleket a dávját a kiégett állomásokat a dermesztő hideget hazáig az üres vagonban a párhónapos néném sírását akit pelenkának használt szaros lepedőkbe csavartak hogy ne fagyjon meg paptercsiéket akik ugyancsak karon fekvő babával jöttek haza a rég nem látott imecsfalvi állomást amely még négy-öt kilométer gyalogút otthontól csak azt nem amikor paptercsi az állig bebugyolált gyereket nagyanyám kezébe adta fogja míg leszállnak ő pedig erzsikét nagyapának a csendet nem szokta meg a pólya alól és a fagyos áttörhetetlen hideget a gyermek üveges szemében

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Dimény Árpád

Látó Szépirodalmi Folyóirat